

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/19/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7217223203
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7217223203.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu U. Š., B.. XX.X.XXXX, X. P. W., L. X, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Vladimír Filičko, PhD., s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kováčska 28, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, o zaplatenie 781,86 eur s prísl., o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 26. novembra 2019 č.k. 25C/54/2017-238

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výške o zaplatenie 581,86 eur s príslušenstvom.

II. M e n í rozsudok vo výroku o náhrade trov konania tak, že priznáva žalobcovi proti žalovanému 100% nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

III. P r i z n á v a žalobcovi proti žalovanému 100% nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 581,86 eur s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 450,04 eur od 28.11.2017 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). Žalobcovi proti žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 48% (II. výrok).

2. Súd prvej inštancie tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 781,86 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX a Dohody o poskytovaní služieb č. XXXXXXXXXXXX, pričom bezdôvodné obohatenie žiadal žalobca priznať z dôvodu preplatku zo zmluvy. Poukázal, že zmluva neobsahuje údaje o adrese veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, neobsahuje údaj o dátume narodenia spotrebiteľa, o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, o podmienkach čerpania spotrebiteľského úveru, údaje o termíne konečnej splatnosti úveru, o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Namietal, že zmluva obsahuje nesprávny údaj o výške RPMN v neprospech spotrebiteľa, nakoľko reálna RPMN podľa zmluvy je vo výške 86,96%, pričom v zmluve je uvedená 24,9% a nesprávne uvedená je aj priemerná hodnota RPMN v neprospech spotrebiteľa, ktorá podľa údajov NBS dosahovala pre spotrebiteľské úvery so zabezpečením vo výške 1.500,- eur výšku 22,77% a nie 37,67% Žalobca poukázal na skutočnosť, zmluva o úvere tak neobsahuje všetky náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a preto je v podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch úver bezúročný a bez poplatkov. Zároveň namietal neplatnosť dohody o poskytovaní služieb z dôvodu, že táto predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 a ods. 4 písm. t) OZ, keďže táto nebola individuálne dojednaná

a požaduje od spotrebiteľa plnenie za služby, ktoré nesledujú záujmy spotrebiteľa. Nakoľko žalobca uhradil žalovanému sumu 1.881,86 eur prostredníctvom splátok úveru a sumu 150,- eur ako poplatok za poskytnutie úveru (súhrnne 2.031,86 eur) a z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru mal vrátiť žalovanému len sumu poskytnutého úveru vo výške 1.500,- eur, má za to, že v rozsahu sumy 531,86 eur došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Zároveň si uplatnil nárok na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vo výške 250,- eur, ktorej výšku odôvodnil tým, z dôvodu nezákonného postupu žalovaného nemohol dlhodobo disponovať vlastnými finančnými prostriedkami a tiež skutočnosťou, že žalovaný dobrovoľne nevrátil žalobcovi na základe výzvy bezdôvodné obohatenie.

3. Súd prvej inštancie vo veci vydal rozsudok č.k. 25C/54/2017-156 dňa 03.07.2018 a žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 581,86 eur s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 450,04 eur od 28.11.2017 do zaplatenia (I. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok) a žalobcovi proti žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 48%.

4. Na základe žalovaným podaného odvolania Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 3Co/330/2018-213 zrušil uvedený rozsudok v I. a III. výroku a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí vyslovil, že súd prvej inštancie predčasne vyhodnotil predložené dôkazy v zmysle § 191 a nasl. CSP, čím dospel k predčasným skutkovým zisteniam a predčasnému právnomu záveru s tým, že súdu prvej inštancie uložil rozhodnúť v novom rozhodnutí aj o trovách odvolacieho konania a svoje rozhodnutie odôvodní v zmysle § 220 ods. 2 CSP z hľadiska právneho posúdenia veci vyplývajúce zo skutkových záverov viažucich sa k predmetu konania, ako aj ustálenej rozhodovacej praxe súdov a z hľadiska potreby eurokonformného výkladu viažuceho sa k absencii náležitostí zmluvy o úvere a rozpisu splátok po častiach samostatne vo väzbe na istinu, úroky a poplatky v zmysle Uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.2.2018 sp.zn. 3Cdo/146/2017 a právneho záveru vysloveného Súdny dvorom EÚ vo veci C 42/15, keďže povinnosťou náležitosťou zmluvy o úvere nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej zo splátok, pričom absencia dátumu narodenia dlžníka v predmetných listinách je zhojená uvedením jeho rodného čísla v predmetných listinách. Zároveň odvolací súd konštatoval, že v danom prípade zo zmluvy o úvere, ako aj z dohody o poskytovaní služieb jednoznačne vyplýva rodné číslo dlžníka, ktoré dlžníka jasne a určito identifikuje, ako aj označenie veriteľa s jeho sídlom s tým, že v bode 14 predmetnej zmluvy sa uvádza, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú zmluvné dojednania, ktoré si zmluvné strany prečítali, uzatvorili zo slobodnej vôle, jej obsahu riadne porozumeli a na tento dôkaz pripájajú svoje podpisy, pričom čo sa týka zmluvných dojednaní treba brať zreteľa aj na rozsudok Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C/42/15, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. I. ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013 čo sa týka dojednaní obsiahnutých vo všeobecných obchodných podmienkach v tom znení, že obchodné podmienky sa stávajú súčasťou uzatvorenej zmluvy ak sú v rámci zmluvných dojednaní vyhlásené za súčasť zmluvného textu, hoci neboli podpísané s tým, že musia byť dojednané v súlade so zákonom.

5. V intenciách zrušujúceho rozhodnutia súd prvej inštancie opätovne vykonaným dokazovaním a jeho vyhodnotením, vec právne posúdil podľa § 43a, § 43c, § 44 ods. 2, § 52, § 53 ods. 1, 4, § 451, § 456 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 497 Obchodného zákonníka, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

6. Mal za preukázané, že zmluva o úvere uzatvorená medzi stranami sporu dňa 22.6.2015, neobsahovala zákonom požadovanú náležitosť v časti dohodnutej RPMN v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy, nakoľko v uvedenej časti RPMN nedošlo k akceptácii návrhu na uzavretie zmluvy podľa § 44 ods. 1 OZ. Dôvodil, že údaj o RPMN v žiadosti o úver a pri schválení úveru bol rozdielny, preto v zmysle § 44 ods. 2 OZ v uvedenej časti došlo k odmietnutiu návrhu a táto časť sa v zmysle § 44 ods. 2 OZ považuje za nový návrh. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalovaného, že hodnota RPMN nie je náležitosťou zmluvy, na ktorej by sa mali strany zmluvy konsenzuálne dohodnúť a aj v prípade, že sa údaj RPMN stane známy až pri schválení úveru, dohoda o základnej náležitosti zmluvy o úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch je možná následným schválením takto vypočítanej RPMN veriteľom zo strany dlžníka schválením novacie návrhu dlžníkom. Dospel preto k záveru, že napriek skutočnosti, že zmluva obsahovala náležitosti v zmysle § 497 Obchodného zákonníka, neobsahovala dohodu o základnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy, teda RPMN. Vzhľadom k uvedenému preto považoval zmluvu uzatvorenú medzi stranami sporu v zmysle § 11

ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročnú a bez poplatkov a to aj pri zohľadnení názoru vysloveného odvolacím súdom, že absentácia dátumu narodenia dlžníka je nahradená rodným číslom dlžníka, ktorým je dlžník jasne a určito identifikovaný, ako aj pri zohľadnení okolnosti, že v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/146/2017 a právneho záveru vysloveného Súdnym dvorom EÚ vo veci C/42/15 povinnou náležitosťou zmluvy o úvere nie je podrobný rozpis výšky, počtu a termínov každej splátky a okolnosti, že ostatné zmluvné dojednania sú súčasťou zmluvy o úver, a to v zmysle čl. 9 ods. 9.1 zmluvných dojednaní Zmluva o revolvingovom úvere je uzavretá na dobu neurčitú, teda obsahuje náležitosť dobu trvania úveru, ako aj v zmysle čl. 4 ods. 4.5 Zmluvných dojednaní zo zmluvy vyplýva deň splatnosti poslednej splátky úveru, ktorý je dňom konečnej splatnosti úveru a v bode 12 ods. 12.1 zmluvných dojednaní je upravená adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu. Vzhľadom k uvedenému záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, žalovanému vznikol nárok na úhradu len istiny poskytnutého úveru sumy 1500 eur, a keďže žalobca v konaní preukázal, že zaplatil na účet žalovaného 1 881,86 eur prostredníctvom zrážok zo mzdy a sumy 150,- eur ako poplatok za poskytnutie úveru, teda v rozsahu 531,86 eur došlo zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu a plneniu bez právneho dôvodu, súd prvej inštancie v súlade s ust. § 451 ods. 1 OZ a § 456 OZ zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi predmetnú sumu.

7. Súd prvej inštancie priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie odôvodnil tým, že žalobca ako spotrebiteľ v predmetnom konaní úspešne uplatnil porušenie povinnosti stanovenej osobitným predpisom (zo strany žalovaného - veriteľa), a to zákonom o spotrebiteľských úveroch, preto v súlade s ust. § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vznikol žalobcovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie zohľadňujúc dôvody uvádzané žalobcom v žalobe, že tento nemohol finančnými prostriedkami vo výške bezdôvodného obohatenia žalovaného disponovať, ako aj okolnosť, že žalovaný dobrovoľne nevrátil žalobcovi bezdôvodné obohatenie, pričom ako primerané finančné zadosťučinenie súd vzhľadom na výšku bezdôvodného obohatenia posúdil sumu 50,- eur. V prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcu o priznanie finančného zadosťučinenia nad sumu 50,- eur zamietol ako nedôvodnú.

8. S poukázaním na § 517 ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinného od 01.02.2013, mal za to, že žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou sumy bezdôvodného obohatenia vo výške 450,04 eur od dňa nasledujúceho po doručení výzvy na plnenie, t.j. od dňa doručenia žaloby žalovanému, t.j. od 28.11.2017.

9. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP. Žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech čiastočný, priznal právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 48 % (úspech žalobcu 74 % - úspech žalovaného 26 %).

10. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca a žalovaný.

11. Žalovaný podaným odvolaním napadol rozsudok v celom rozsahu uplatňujúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť a žalovanému priznať náhradu trov konania v rozsahu 100% alternatívne rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

12. Žalovaný v podanom odvolaní namieta záver súdu prvej inštancie o tom, že v zmluve nedošlo k dohode o hodnote RPMN majú za to, že žiadny zákon nepredpokladá, že RPMN sú zmluvné strany povinné dohodnúť, pričom apeluje na skutočnosť, že zákon č. 129/2010 Z.z. upravuje presný postup pre určenie uvedeného údaju, ktorý vylučuje určenie RPMN dohodou zmluvných strán. Zdôraznil, že žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahoval a uvádzal sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Zároveň rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nepreskúmateľné v časti priznaného primeraného finančného zadosťučinenia, keďže súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním nedospel k záveru, na základe ktorého by mohol aplikovať § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., nezdôvodnil splnenie podmienok v zmysle uvedeného ustanovenia a zároveň neuviedol žiadne skutočnosti a dôvody, ktoré by odôvodňovali výšku finančného zadosťučinenia.

13. Žalobca podaným odvolaním napadol výrok rozsudku o trovách konania (II. výrok) z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a navrhol rozsudok v napadnutom výroku zmeniť tak, že súd prizná žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

14. V odvolaní žalobca uviedol, že v predmetnom konaní bol plne úspešný, nakoľko výrokom rozsudku súd priznal žalobcovi celú výšku bezdôvodného obohatenia spolu so žalovaným príslušenstvom a priznal tiež nárok na primerané finančné zadosťučinenie, pričom jeho výška závisela od úvahy súdu (viď rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10C/191/2017 zo dňa 13.12.2017, Krajského súdu v Prešove sp.zn. 9Co/13/2019 zo dňa 20.06.2019). Preto samotná skutočnosť, že žalobcovi bol priznaný nárok na primerané finančné zadosťučinenie znamená jeho plný úspech a odôvodňuje plnú náhradu trov konania a to bez ohľadu na pomer požadovaného a priznaného finančného zadosťučinenia, keďže výška je určená úvahou súdu.

15. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že odvolanie žalobcu smerujúce len proti výroku o trovách konania považuje za nedôvodné, nakoľko žalovaný sporuje práve meritórne rozhodnutie. Preto navrhol, aby odvolací súd vyhovel odvolaniu žalovaného a odvolanie žalobcu zamietol.

16. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa nestotožňuje s názorom žalovaného ohľadom nesprávneho posúdenia dojednania RPMN. Uviedol, že hodnota RPMN sa síce vypočítava podľa presne zákonom stanovených pravidiel, avšak uvedené neznamena, že druhá strana nemusí s touto náležitosťou vysloviť súhlas resp. prijať návrh. Zdôraznil, že medzi stranami nie je sporná skutočnosť, či sa na prednej hodnote RPMN možno resp. nemožno dohodnúť, ale to, že v priebehu procesu uzatvárania zmluvy došlo k zmene jej hodnoty, teda k zmene obligatórneho údaju zmluvy. Z uvedeného má za to, že súd prvej inštancie uvedenú skutočnosť správne posúdil podľa § 44 ods. 2 OZ, keďže zmenou obligatórneho údaju žalovaným došlo k odmietnutiu návrhu a k vytvoreniu nového návrhu. Uviedol, že v zmysle výkladu žalovaného, podľa ktorého je možné uzatvárať zmluvy takýmto spôsobom, by nastavenie podmienok akejkoľvek zmluvy bolo možné niektorou zo strán meniť absolútne svojvoľne, dokonca bez vedomosti druhej strany o ich zmene, pričom by nimi druhá strana bola viazaná bez ohľadu na to, či s takými zmenami súhlasila alebo nie. Žalobca zároveň nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že rozsudok v časti priznania finančného zadosťučinenia je nepreskúmateľný, poukazujúc na bod 18. odôvodnenia rozsudku. Opätovne preto navrhol rozsudok v I. výroku potvrdiť ako vecne správny a vo výroku o trovách konania zmeniť tak, že žalobcovi súd prizná plnú náhradu trov konania v rozsahu 100%.

17. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobcu uviedol, že pre postup podľa § 44 ods. 2 OZ je dôležité posúdiť, či zo strany žalobcu ako žiadateľa o úver, došlo k návrhu, ktorého súčasťou bol aj návrh údaju RPMN, pričom pri posúdení uvedenej otázky je nutné vychádzať zároveň z toho, ako sa údaj RPMN tvorí. Vzhľadom k tvrdenému má za to, že pre určenie RPMN je nutné vedieť, kedy okrem iného dôjde k vyplateniu úveru a taktiež poznať interval medzi dátumom čerpania a dátumom každej splátky, nakoľko bez týchto údajov nie je možné RPMN definitívne určiť. Zdôraznil, že uvedené údaje sú známe až v čase uzatvárania zmluvy žalovaným a preto je nesprávnou a nezákonnou argumentácia o odmietnutí návrhu na uzavretie zmluvy. Zároveň opätovne upriamil pozornosť na skutočnosť, že RPMN nepredstavuje predmet záväzku, keďže sa jedná len o informáciu určenú spôsobom, ktorý stanovuje zákon citujúc ust. § 2 písm. i) a § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. Vzhľadom na uvedené žalovaný zotrúva na svojom odvolacom návrhu a žiada zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie tak, že súd žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

18. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného uviedol, že zotrúva na svojom predošlom vyjadrení pokiaľ ide o dojednanie RPMN, poukazujúc pri tom na ustálenú judikatúru krajských súdov v obdobných veciach. uviedol, že okrem uvedeného nedostatku, zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným trpí ďalšími nedostatkami, ktoré sami i sebe spôsobujú jej neplatnosť a teda bezúročnosť a bezpoplatkovosť, a to údaje požadované podľa § 9 ods. 2 písm. c), d), f), g) a l) zákona č. 129/2010 Z.z.

19. Krajský súd v Košiciach na základe podaného odvolania žalobcu a žalovaného vec podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolaní, t.j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1,2 CSP (vymedzenom odvolacími dôvodmi a námietkami žalobcu a žalovaného uvedenými v odvolaniach) a § 379 CSP, spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné s tým, že odvolanie žalobcu smerujúce proti výroku o náhrade trov je dôvodné, preto rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP a vo výroku o trovách konania zmenil podľa § 388 CSP.

20. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 05.05.2021 o 10.50 hod., v pojednávacej miestnosti č. dverí 212/II. posch., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 27.04.2021 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle § 219 ods. 1, 3 CSP a § 378 ods. 1 CSP.

21. Žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP a žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

22. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v civilnom sporovom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že tento odvolací dôvod je naplnený s odkazom na nepreskúmateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku v znení namietaných konkrétnych skutočností.

23. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

24. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

25. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

26. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

27. Odvolací súd po preskúmaní odvolania žalovaného dospel k záveru, že namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené. Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu, dospel k záveru o jeho dôvodnosti.

28. Súd prvej inštancie v rozsahu I. výroku rozsudku, ktorým žalovaného zaviazal na plnenie voči žalobcovi v rozsahu sumy 581,86 eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 450,04 eur od 28.11.2017 do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia, vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver.

29. Správne, podrobné a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

30. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky argumenty uvádzané žalovaným v odvolaní. Žalovaný pritom uvádza skutočnosti, ktoré už boli uvedené pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní vo veci, preto odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

31. Výsledky dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu dávajú dostatočný skutkový základ pre záver o tom, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom revolvingovom úvere neobsahovala základnú náležitosť v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a to údaj o RPMN s poukazom na skutočnosť, že nedošlo k akceptácii návrhu na uzavretie zmluvy podľa § 44 ods. 2 OZ, keďže údaj o PRMN v žiadosti o úver („Údaje o požadovanom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu“) a pri schválení úveru („Údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu“) bol rozdielny. V dôsledku uvedeného preto možno súhlasiť s názorom a záverom súdu prvej inštancie, že v uvedenej časti zmluvy došlo k odmietnutiu návrhu a uvedená časť sa v zmysle § 44 ods. 2 OZ považuje za nový návrh. V súvislosti s uvedeným ako aj v nadväznosti na odvolacie námietky žalovaného sa odvolací súd zároveň stotožňuje s názorom žalobcu prezentovaným vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného, že v danom prípade nie je sporná skutočnosť, či sa na presnej hodnote RPMN možno alebo nemožno dohodnúť, ale podstatná je skutočnosť, že v procese uzatvárania zmluvy došlo k zmene hodnoty RPMN, ktorý údaj predstavuje obligatórnu náležitosť zmluvy a zmenou obligatórneho údaja žalovaným došlo k odmietnutiu návrhu a k vytvoreniu nového návrhu žalovaným. V dôsledku uvedeného posúdenia je preto záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru právne správny.

32. Žalovaný zároveň podaným odvolaním namietal nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v časti priznaného primeraného finančného zadosťučinenia majúc za to, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním nedospel k záveru, na základe ktorého by mohol v danom prípade aplikovať § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. S uvedeným názorom sa odvolací súd nestotožňuje.

33. Výsledky dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie aj podľa názoru odvolacieho súdu dávajú dostatočný skutkový základ pre záver o povinnosti žalovaného uhradiť žalobcovi finančné zadosťučinenie v priznanej výške.

34. V danom prípade súd prvej inštancie správnou aplikáciou ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. dospel k záveru, že boli splnené všetky predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia žalobcovi majúc za preukázané, že žalobca ako spotrebiteľ v predmetnom konaní úspešne uplatnil porušenie povinnosti stanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch, pričom odvolací súd považuje za správny aj záver súdu prvej inštancie ohľadom jeho výšky (viď bod 18. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Úvaha súdu prvej inštancie v tomto smere nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom, a túto úvahu odvolací súd považuje za správnu.

35. Podľa § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

36. Vychádzajúc zo znenia vyššie spomínaného zákonného ustanovenia možno konštatovať, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zo znenia tohto ustanovenia možno vyvodiť, že podmienkou priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie je také porušenie spotrebiteľského práva, ktoré spotrebiteľ úspešne uplatní na súde a vychádza z porušenia povinnosti dodávateľa ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi.

37. Výsledky vykonaného dokazovania svedčia o tom, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv žalobcu ako spotrebiteľa. V predmetnom konaní bol žalobcovi ako spotrebiteľovi priznaný vo vzťahu k žalovanému ako dodávateľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý vznikol v súvislosti s plnením, prijatým od žalobcu zo strany žalovaného na základe úverovej zmluvy. Súd v tomto konaní

dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., preto daný úverový vzťah vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov.

38. Možno tak jednoznačne konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu zákona na ochranu spotrebiteľa, a to konkrétne zákona č. 129/2010 Z.z. Akékoľvek úvahy žalovaného o tom, že pre naplnenie podmienok stanovených ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. sa vyžaduje porušenie ustanovení tohto zákona a iných osobitných zákonov, čo v danom prípade nebolo naplnené, nemožno považovať z dôvodov vyššie uvedených za správne.

39. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, zákon nestanovuje konkrétne kritériá, ktorými by sa mal súd riadiť. Odvolací súd je toho názoru, že pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že spomínané ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú, ale aj funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľov od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešným spotrebiteľom, ktorí uplatnili svoje práva v súdnom konaní. Odvolací súd poznamenáva, že spomínané ustanovenie treba chápať aj ako satisfakciu spotrebiteľovi za to, že vstúpil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejšou stranou, ktorou je dodávateľ a tým priniesol prospech aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

40. Odvolací súd má za to, že priznanú finančnú náhradu nemožno považovať za „výhodu“ žalobcu, ale za nárok vyplývajúci zo zákonných ustanovení. Niet pochyb o tom, že medzi stranami sporu došlo na základe zmluvného vzťahu zo zmluvy o úvere k založeniu takých práv a povinností, ktoré boli dojednané v rozpore so zákonom. Ako už bolo skôr uvedené, žalobca ako slabšia zmluvná strana nemohla ovplyvniť obsah zmluvy. Zo strany žalovaného došlo k porušeniu jej spotrebiteľských práv, preto takéto konanie bolo spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu spočívajúcu v nezákonnom preplatení pôžičky a následnej strate finančných prostriedkov, čo pri zohľadnení ďalších rozhodujúcich kritérií, na ktoré poukázal súd prvej inštancie, možno považovať za dôvod pre priznanie finančného zadosťučinenia vo výške uvedenej súdom prvej inštancie, ktorú aj podľa odvolacieho súdu možno považovať za primeranú vo výške 50,- eur.

41. S ohľadom na všetky vyššie uvedené závery odvolací súd rozsudok v časti I. výroku potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

42. V nadväznosti na odvolanie žalobcu proti II. výroku napadnutého rozsudku, odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v uvedenom rozsahu a má za to, súd prvej inštancie nesprávne uzavrel, že v predmetnom konaní bol žalobca úspešný čiastočne z dôvodu, že žaloba bola v časti uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia zamietnutá.

43. Odvolací súd poznamenáva, že v sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá aj systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, nie však v požadovanej výške. Ide o prípady, keď výška nároku závisí od úvahy súdu, čo platí aj na daný prípad.

44. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k záveru, že žalobca bol v konaní plne úspešný, nakoľko v časti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia ako aj v časti uplatneného nároku na finančné zadosťučinenie bol úspešný, a na uvedenom nič nemení skutočnosť, že žalobcovi finančné zadosťučinenie bolo priznané v nižšej ako požadovanej výške, keďže v tomto rozsahu t.j. v rozsahu priznania primeraného finančného zadosťučinenia, je priznaná výška určená na základe úvahy súdu a preto v tomto rozsahu mal žalobca plný úspech v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

45. S ohľadom na uvedený záver odvolací súd rozsudok II. výrok rozsudku o náhrade trov konania na súde prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP tak, že priznáva žalobcovi proti žalovanému 100% nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

46. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal proti žalovanému, ktorý nebol v odvolacom konaní úspešný, nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

47. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).